

Arrest

nr. 214 338 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 1 december 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 januari 2016.

1.2. Op 31 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Tormay, district Kwaja Omari, provincie Ghazni, waar u uw hele leven gewoond hebt. U bent qua religie een Sjiïet, en behoort tot de Bayat-etnie.

U vader was burgemeester dan wel districtshoofd voor enkele jaren, en ook een functionaris voor het ministerie van transport. Hij werd hiervoor door de taliban telefonisch bedreigd, maar dat hield op nadat hij zijn werk moest stopzetten omdat hij rugproblemen kreeg, een zestal jaar voor uw vertrek. Zelf was u tot dat moment actief als chauffeur, en naderhand zorgde u voor uw vader. Uw broer G. A. ging rond die tijd bij het Afghaanse leger.

Op een dag, enkele maanden voor uw vertrek, kwam uw broer terug naar huis, en werd het huis 's nachts aangevallen door de taliban. U en uw broer konden bij de burens gaan schuilen, maar uw moeder werd op de grond geduwd. Kort daarna vluchtte uw broer naar het buitenland. Vermoedelijk werd uw familie verklikt aan de taliban door ene R. M., met wie uw familie een oude vijandschap heeft. Het huis van de familie werd een maand later een tweede maal aangevallen door de taliban. U besloot hierop dat u het land maar beter kon verlaten, wat u een maand daarop ook deed.

U kwam aan in België op 1 december 2015, en vroeg hier ook asiel aan op 4 januari 2016. Ter staving van uw relaas legt u voor: een rijbewijs, een stemkaart, een document betreffende de functie van uw vader bij het ministerie van transport, een brief betreffende de functie van uw vader als districtshoofd, en een taskara. U stuurde ook nog een aantal foto's na.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u vreest gedood of ontvoerd te zullen worden door de taliban, die uw broer zochten. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, en wel om de volgende redenen.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat er ernstige twijfels geformuleerd kunnen worden bij uw verklaring als zou G. A. A. (O.V. nr. 8.144.104) uw broer zijn. Primo vernoemde hij uw naam namelijk niet toen hij voor de DVZ een opsomming gaf van zijn broers en zussen in Afghanistan, maar was er enkel sprake van ene Q. (verklaring DVZ G. A. A. dd. 23 november 2015, afdeling 17.), waar u op gewezen werd en geen sluitende uitleg voor had (CGVS 2 p. 8). Secundo maakte hij ook geen melding van een broer die naar België kwam toen hem voor het CGVS gevraagd werd waar zijn broers en zussen op dat moment woonden (CGVS 3 p. 4), iets waar u ook op gewezen werd en u geen verklaring voor had (CGVS 2 p. 9). Tertio gaf u een verkeerde trouwdatum op voor uw broer, en verklaarde u dat hij vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan trouwde (CGVS 2 p. 14), terwijl hij zelf zei dat dit gebeurde twee jaar voor zijn ongeveer gelijktijdige eigen komst naar België (verklaring DVZ G. A. A. dd. 23 november 2015, afdeling 16).

Anderzijds legde u ook een groot aantal min of meer overeenstemmende verklaringen af over jullie familiale achtergrond, en presenteerde u een aantal foto's van jullie twee samen in Afghanistan (document 6). Alhoewel er dus wel een zekere band tussen jullie geacht kan worden te bestaan, staat het niet onomstotelijk vast dat jullie broers zijn.

*Maar zelfs al mocht de door u voorgehouden band voor waar genomen, dan nog slaagt u er niet in om een persoonlijke vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In dit kader kan namelijk **ten eerste** aangestipt worden dat de problemen waarop u zich voor het CGVS in hoofdzaak beroept, helemaal niet ter sprake kwamen voor de DVZ.*

U verklaarde toen nog dat u Afghanistan moest ontvluchten omdat de taliban dreigde de kinderen van uw vader te ontvoeren omwille van diens werk voor de overheid, en omwille van een familievete met R. M. (vragenlijst CGVS A. J. dd. 1 april 2016, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaart u evenwel dat het huis van de familie kort voor uw vertrek tweemaal door de taliban werd aangevallen, niet omwille van uw vader of een oude vete maar omdat uw broer werkte voor het Afghaanse leger, en dat men u zou zoeken in verband met hem (CGVS p. 21, 22, 23). U werd hier ook op gewezen, maar repliceerde dat u voor de DVZ kort moest zijn, en dat u niet expliciet gevraagd werd naar deze dingen (CGVS 2 p. 17). Het is echter maar erg weinig geloofwaardig dat u voor de DVZ enkel zou praten over oude problemen van de familie, zonder melding te maken van de concrete aanleiding van uw vlucht uit het land. Zeker als u kort moest zijn zou u logischerwijs enkel over het laatste gesproken moeten hebben. De verwijzing naar de problemen van en in verband met uw broer hebben dus het karakter van een toevoeging naderhand, wat de geloofwaardigheid van uw relaas sterk ondergraaft.

Er kan in dit kader ook niet om de chronologie van de dossiers van u en van de man van wie u voorhoudt dat hij uw broer is voorbij gegaan worden. U deed uw verklaringen voor de DVZ in 2016, voordat G. A. A. gehoord werd door het CGVS en erkend werd als vluchteling in 2017, en werd zelf pas naderhand door het CGVS gehoord in 2018. Dat u ten opzichte van uw verklaringen voor de DVZ nu toevoegingen doet die verwijzen naar het relaas en de problemen van G. A. A., doen sterk vermoeden dat zijn erkenning als vluchteling u ertoe bracht om uw relaas op het zijne te enten, in plaats van de werkelijke redenen voor uw vertrek uit Afghanistan uiteen te zetten. Op dergelijke wijze kan u geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Ten tweede spreekt u wat betreft de problemen die uw familie omwille van uw vader kende uzelf ook nog tegen. U verklaarde voor de DVZ zoals supra al aangegeven dat u op het moment van uw vertrek vreesde voor de taliban door dreigementen naar aanleiding van de samenwerking van uw vader met de overheid. Als voor het CGVS echter gepeild wordt naar de dreigementen van de taliban omwille van de tewerkstelling van uw vader, geeft u aan dat deze dateerden van voor de periode dat hij ziek werd; naderhand lieten ze hem met rust (CGVS 2 p. 16). G. A. geeft een gelijklopende verklaring: de taliban is enkel geïnteresseerd in mensen die actueel voor de overheid werken (CGVS 3 p. 15). Daar uw vader al zo'n zes a zeven jaar voor uw vertrek stopte met werken (CGVS p. 17), is dit maar moeilijk verenigbaar met een vrees voor ontvoering omwille van het (vroegere) werk van uw vader op het moment van uw vertrek. De vrees die u voor het CGVS aanhaalt, omwille van de tewerkstelling van uw broer, blijkt een toevoeging, en de dreiging die u voor de DVZ aanhaalde, omwille van de tewerkstelling van uw vader, blijkt al uitgedoofd te zijn.

Ten derde vertoont uw relaas een groot aantal (chronologische) contradicties, zowel intern als met de verklaringen van de man van wie u voorhoudt dat hij uw broer is. Primo, G. A. A. verklaarde dat hij een laatste keer naar huis kwam zo'n vier maanden voor zijn vertrek uit het land (CGVS 3 p. 5). Zelfs zou u naar eigen zeggen drie maanden na uw broer het land verlaten hebben (CGVS p. 23). Samen genomen impliceert dit dat uw broer een laatste keer thuis was meer dan een half jaar voor uw vertrek uit het land. Maar tegelijkertijd beweert u dat het huis van de familie twee keer werd aangevallen door de taliban, met een maand tussen de twee aanvallen, waarna u een maand later zelf vertrok (CGVS 2 p. 12, 13). Bij de eerste aanval zou uw broer evenwel nog thuis zijn geweest, en vluchtten jullie samen naar de burens (CGVS p. 21; CGVS 2 p. 13). Dit zou betekenen dat uw broer nog thuis was een maand nadat hij naar uw eigen zeggen vertrokken zou zijn, en zo'n vijf maanden nadat hij naar zijn eigen zeggen een laatste maal naar huis kwam. Een dergelijke enorme tegenstrijdigheid haalt de aannemelijkheid van uw relaas totaal onderuit.

Secundo, u geeft trouwens ook nog een afwijkende versie van deze chronologie, waarbij er twee maanden zouden zitten tussen de eerste en de tweede aanval (CGVS 2 p. 13). Dat een dergelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen sluipt doet de aannemelijkheid hiervan al geen goed, en deze versie kent hetzelfde probleem als waar supra op gewezen vergeleken met de verklaringen van G. A..

Tertio verklaarde u dat uw familie pas te weten kwam dat uw broer het land uit was nadat hij zes maanden na zijn laatste bezoek belde om te melden dat hij in Europa zat (CGVS p. 8). Nochtans verklaarde hij zelf dat hij zijn vertrek had geregeld met behulp van zijn vader (CVS 3 p. 17).

Quarto, bovendien blijkt uit de lezing van de verklaringen van uw broer over een aanval tegen het huis dat hij helemaal niet sprak over samen met u naar de burens vluchten, hij had het hier enkel over zichzelf (CGVS 3 p. 14, 15). Uit al het bovenstaande rijst wederom het vermoeden dat u post factum een relaas probeert te construeren op basis van elementen uit het relaas van G. A..

Ten vierde verwees u voor de DVZ en bij het CGVS ook nog naar een oude vete van de familie met ene R. M., die betrokken zou zijn geweest bij de moord op een oom van u. U verklaart evenwel dat deze moord dateerde van uw kindertijd, zo'n 21 a 22 jaar geleden (CGVS p. 21, 22). Hierover bevraagd, dient u aan te geven dat er niet echt iets concreet gebeurde tussen hem en uw familie sindsdien; u zou hem enkel verdenken van het leveren van informatie bij de aanval op het huis van de familie, zonder hiervoor echter een concrete aanwijzing te kunnen geven (CGVS p. 11). Het lijkt maar vreemd dat iemand plots zonder concrete aanleiding een decennia oude vete terug nieuw leven zou inblazen, zeker al omdat de bloedschuld bij hem lag. Ook G. A. maakte er trouwens geen melding van, waar u ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 11). Daar u geen concrete aanwijzingen kan geven van een betrokkenheid van deze persoon bij de voorgehouden gebeurtenissen, of van iets anders dat hij tegen uw familie zou ondernomen hebben in de voorbije decennia, maakt u dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een actieve bloedvete. Het is bovendien ook opmerkelijk dat u voor de DVZ nog verklaarde dat u niet wist wat de oorsprong van de vete zou zijn (vragenlijst CGVS A. J. dd. 1 april 2016, afdeling 3.5.), en plots wel voor het CGVS, waar u ook op gewezen werd (CGVS 2 p. 19).

Samen genomen kan gesteld worden dat u het nalaat om aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade loopt door de tewerkstelling van uw broer en uw vader voor het leger en de overheid, of door een oude bloedvete.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Ten slotte dient nog aangestipt te worden dat u bij herhaling verwijst naar medische en/of psychologische problemen waar u te kampen mee zou hebben. U stelt hierover evenwel dat u na een éénmalig doktersbezoek hiervoor geen medicatie kreeg voorgeschreven, en voor de rest geen behandeling ondergaat (CVS 2 p. 15, 16). U presenteert het CGVS ook met geen enkel bewijs (zoals daar zijn voorschriften of doktersattesten) die de door u voorgehouden medische problemen kunnen staven. U werd nochtans de uitdrukkelijk gewezen op het belang hiervan, en de kans gegeven dit naderhand nog te bezorgen (CGVS 2 p. 16), wat u niet hebt gedaan. De voorgehouden medische problemen kunnen dan ook niet voor waar genomen worden voor wat betreft de beoordeling van uw verklaringen, of voor de evaluatie van de redelijk van een intern vestigingsalternatief (zie infra).

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviseerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad.

Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar de (voormalige) tewerkstelling van uw vader en uw broer voor de overheid en het leger, dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven van de risico's verbonden aan de achtergrond van uw familieleden maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent van beroepsleeftijd, die behoudens tegenbewijs gezond geacht moet worden. U hebt een zodanige scholing genoten dat u Dari kan lezen en schrijven, en u begrijpt ook een beetje Engels (CGVS p. 13). U hebt jarenlange beroepservaring als professioneel chauffeur (CGVS p. 15, 16, 17), en hebt een Afgaans rijbewijs (document 1). U toonde zich bovendien zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat zou moeten zijn om buiten uw regio van herkomst in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Bovendien doet de vermelding van "Kabul" als woonplaats op één van uw facebookaccounts vermoeden dat u daar al enige tijd gewoond hebt, wat een vestiging daar zeker zal bespoedigen (zie stukken toegevoegd aan het dossier; CGVS 2 p. 18).

Maar u zou bovendien niet enkel aangewezen zijn op uzelf om in uw levensonderhoud te voorzien, daar aangaf dat u drie zussen hebt die wonen in Kabul met hun mannen, die daar winkels uitbaten (CGVS p. 11). De facebookaccount van uw broer geeft ook als woonplaats Kabul aan (zie stukken toegevoegd aan het dossier; CGVS 2 p. 18). U zou dus ook op hun financiële en netwerk steun moeten kunnen rekenen, zelfs als u naar eigen zeggen niet fysiek bij hen zou kunnen wonen om redenen van traditie (CGVS 2 p. 20).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook beroept hij zich op een manifeste appreciatiefout.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddoel om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 26 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: het rapport “EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – Update” van mei 2018 (p. 1-34), de COI Focus “Afghanistan: Security Situation in Kabul city” van 24 april 2018 en het rapport “Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis” van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Op 31 oktober 2018 laat verzoeker aan de Raad een aanvullende nota met volgend stuk worden: een deskundig verslag van 3 oktober 2018 van professor R. D. waaruit blijkt dat verzoeker en G. A. A. met 99,8% zekerheid ten minste één gemeenschappelijke biologische ouder hebben (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij vreest te worden gedood of ontvoerd door de taliban, die zijn broer G. A. A. zochten.

In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) vooreerst ernstige twijfels geplaatst kunnen worden bij verzoekers verklaring als zou G. A. A. zijn broer zijn omdat hij verzoekers naam niet heeft opgegeven in de opsomming van zijn broers en zussen in Afghanistan, hij evenmin melding heeft gemaakt van een broer die naar België kwam en verzoeker bovendien een foutieve trouwdatum opgeeft van G. A. A.. Het feit dat verzoeker min of meer overeenstemmende verklaringen over zijn familiale achtergrond aflegt en foto's voorlegt met G. A. A. wijst erop dat er een zekere band tussen hen bestaat, doch niet dat zij broers zijn; (ii) zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker en G. A. A. broers zijn, dan nog maakt verzoeker geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk vermits (1) de problemen waarop verzoeker zich voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofdzaak beroept - met name het feit dat de taliban zijn familie aanvalt omwille van de werkzaamheden van zijn broer voor het Afghaanse leger - helemaal niet ter sprake kwamen voor de Dienst Vreemdelingenzaken waar verzoeker enkel sprak over de vroegere werkzaamheden van zijn vader voor de overheid en de familievete met R. M. en de chronologie van de dossiers van verzoeker en zijn broer G. A. A. sterk doet vermoeden dat diens laatste erkenning als vluchteling verzoeker ertoe bracht om zijn relaas op dat van G. A. A. te enten, (2) verzoekers vrees die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aanhaalt - ten gevolge van de werkzaamheden van zijn broer - een toevoeging blijkt en de dreiging die hij voor de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde - omwille van de tewerkstelling van zijn vader - al uitgedoofd blijkt te zijn, (3) verzoekers relaas verschillende (chronologische) contradicties bevat, zowel intern als met de verklaringen van G. A. A. nu hij inconsistente verklaringen aflegt over het tijdstip waarop zijn broer de laatste keer naar huis zou zijn gekomen, hij bovendien afwijkende versies van de chronologie tussen de twee aanvallen van de taliban op de gezinswoning aflegt, zijn verklaring als zou zijn familie pas zes maanden na G. A. A.'s vertrek op de hoogte zijn geweest van diens vlucht naar Europa niet overeenstemt met de verklaring van G. A. A. als zou zijn vader hem hebben geholpen met zijn vertrek en G. A. A. allerm minst spreekt van een vlucht naar de burensamen met verzoeker en (4) met betrekking tot de oude vete van de familie met R. M. opgemerkt moet worden dat er sinds de moord op verzoekers oom 21 à 22 jaar geleden niets concreet meer gebeurde en het vreemd is dat iemand plots zonder concrete aanleiding een decennia oude vete terug nieuw leven zou inblazen, te meer nu de bloedschuld bij R. M. lag en ook G. A. A. geen melding maakte van deze vete; (iii) er dient op gewezen dat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België; (iv) verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de medische en/of psychologische problemen die hij aanhaalt en zij dan ook niet voor waar kunnen worden aangenomen voor wat betreft de beoordeling van zijn verklaringen of voor de evaluatie van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief en (v) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad merkt op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om het geheel van de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker brengt thans een bloedanalyse bij waaruit blijkt dat hij met 99,8 % zekerheid ten minste één gemeenschappelijke ouder deelt met G. A. A. (rechtsplegingsdossier, stuk 8), zodat zijn bloedverwantschap met deze persoon aldus niet langer in twijfel kan worden getrokken. Er dient evenwel opgemerkt dat op basis van de bloedanalyse slechts kan worden vastgesteld dat verzoeker en G. A. A. halfbroers zijn. In dit verband wijst de Raad er nog op dat G. A. A. verzoekers naam niet opgaf als één van zijn broers, noch melding maakte van een broer die naar België kwam en de vaststelling dat verzoeker de foutieve trouwdatum gaf van G. A. A., hetgeen sterke indicaties zijn van een weinig hechte band tussen beiden. Zoals in de bestreden beslissing terecht en uitvoerig wordt opgemerkt, dient hoe dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker, die heden wel een band met G. A. A. kan aantonen, er echter niet in slaagt een persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift nog dat hij wel degelijk in gevaar is in Afghanistan, dat hij immers het slachtoffer dreigt te worden van een afrekening door de taliban als gevolg van een oude vete tussen verzoekers familie enerzijds en R. M. anderzijds. Verzoeker erkent dat er na de moord op zijn oom een tijdlang geen incidenten meer plaatsvonden, doch benadrukt dat het wederzijds wantrouwen bleef bestaan en wijst erop dat R. M. de voorbije jaren nauwe banden met de taliban onderhield. Zo tipte hij de werkzaamheden van inwoners van het dorp die deelnamen aan activiteiten die niet aanvaardbaar waren voor de taliban, zo ook de werkzaamheden van G. A. A., waarop G. A. A. en later ook verzoeker Afghanistan zijn ontvlucht. De Raad benadrukt dat het louter herhalen van de vluchtmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft. Bovendien gaat verzoeker volledig voorbij aan de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel melding heeft gemaakt van de oude problemen van zijn familie met R. M. en de werkzaamheden van zijn vader (administratief dossier, stuk 23, vraag 3.5.), doch dat hij volledig onvermeld liet dat zijn problemen in Afghanistan werden ingegeven door de werkzaamheden van zijn broer G. A. A.. In zoverre verzoeker nog betoogt dat alle problemen hun oorsprong vinden in de oude familievete tussen verzoekers familie en R. M. en hij erop wijst dat, hoewel hij de werkzaamheden van zijn broer G. A. A. niet vermeld heeft op de Dienst Vreemdelingenzaken hij van oordeel was dat zowel de problemen van zijn vader met de taliban, alsook de problemen van zijn broer G. A. A. rechtstreeks gelinkt zijn aan deze familievete en hij dacht dat hij op het Commissariaat-generaal de kans zou krijgen om de vete met R. M. gedetailleerder toe te lichten omdat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd had gekregen om zijn moeilijkheden uitgebreider toe te lichten, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Er dient in dit verband op gewezen dat de verzoeker om internationale bescherming bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de verzoeker om internationale bescherming geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn vluchtmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn vluchtrelaas op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld. Dat hij geen enkele melding maakt van de werkzaamheden van zijn broer G. A. A. voor het Afghaanse leger op de Dienst Vreemdelingenzaken, die hij op de zetel van het Commissariaat-generaal nochtans aanmerkt als de concrete aanleiding voor zijn vlucht uit Afghanistan, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker voert aan dat zijn vader zijn functie heeft moeten neerleggen na bedreigingen van de taliban. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen aangaf dat zijn vader zijn werkzaamheden staakte omwille van rugproblemen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 14 maart 2018, stuk 11, p. 17). Daarenboven geeft verzoeker zelf aan dat de telefonische bedreigingen vanwege de taliban ophielden op het ogenblik dat zijn vader zijn werk stopzette (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud d.d. 18 april 2017, stuk 7, p. 16).

Verzoekers betoog in het verzoekschrift betreft aldus een *post-factum* verklaring die allerminst steun vindt in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Aangaande de (chronologische) contradicties in zijn verklaringen en ten aanzien van de verklaringen van G. A. A. merkt verzoeker nog op dat hij stress en concentratieproblemen heeft ingevolge van psychologische problemen waardoor hij bijzonder veel moeite heeft om niet alleen data te onthouden maar eveneens om gebeurtenissen in de tijd te situeren. Vooreerst dient erop gewezen dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar kan toch worden verwacht dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk gehoorgesprek brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoeker verhinderd hebben de waarheid te vertellen. Bovendien laat verzoeker tot op heden na om enig document voor te leggen ter staving van zijn beweerde mentale en/of psychologische problemen, zodat hij niet verder komt dan blote beweringen dienaangaande. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan immers op generlei wijze blijken dat stress, mentale en/of psychologische problemen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt daarentegen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven.

Met betrekking tot de opmerking dat de oude vete van verzoekers familie met R. M. dateert van zo'n 21 à 22 jaar geleden en er niet echt iets concreet gebeurd is sindsdien, wijst verzoeker erop dat het wantrouwen wel degelijk altijd aanwezig is gebleven en dat, toen de lokale gemeenschap had vernomen dat G. A. A. als soldaat was beginnen werken voor het Afghaanse leger, de oude vete plotseling actueel was geworden. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen beperkt tot het louter formuleren van *post-factum* verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij evenwel niet vermag hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien gaat verzoeker er volledig aan voorbij dat het niet aannemelijk is dat R. M. de bloedvete nieuw leven zou inblazen, nu de bloedschuld bij hem lag volgens verzoekers verklaringen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 14 maart 2018, stuk 11, p. 21-22 en notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 18 april 2017, stuk 7, p. 11). Ook brengt verzoeker geen enkel valabel argument bij om te verklaren hoe het komt dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte bleek te zijn van de oorsprong van deze vete (administratief dossier, stuk 23, vraag 3.5.) en dit plots wel wist op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud *d.d.* 18 april 2017, stuk 7, p. 19), noch brengt hij enig argument bij die de vaststelling dat G. A. A. geen enkele melding maakte van deze vete kan verklaren of weerleggen. De argumentatie in het verzoekschrift kan bijgevolg niet overtuigen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij wel degelijk gedetailleerde en doorleefde verklaringen heeft afgelegd en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiterst selectief te werk is gegaan door deze elementen dood te zwijgen en enkel argumenten in het nadeel van verzoeker op te nemen, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen.

Verder laat verzoeker in zijn verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een risico zou lopen om te worden opgemerkt. Dat "*een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht [zal] trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf*" is een hypothetische bewering die verder niet ondersteund wordt door concrete elementen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het Commissariaat-generaal geen, minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met het specifiek profiel van verzoeker, laat hij na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met deze elementen.

Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017 (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security*”

Situation – Update van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er in deze geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“ Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent van beroepsleeftijd, die behoudens tegenbewijs gezond geacht moet worden. U hebt een zodanige scholing genoten dat u Dari kan lezen en schrijven, en u begrijpt ook een beetje Engels (CGVS p. 13). U hebt jarenlange beroepservaring als professioneel chauffeur (CGVS p. 15, 16, 17), en hebt een Afghaans rijbewijs (document 1).

U toonde zich bovendien zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat zou moeten zijn om buiten uw regio van herkomst in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Bovendien doet de vermelding van "Kabul" als woonplaats op één van uw facebookaccounts vermoeden dat u daar al enige tijd gewoond hebt, wat een vestiging daar zeker zal bespoedigen (zie stukken toegevoegd aan het dossier; CGVS 2 p. 18).

Maar u zou bovendien niet enkel aangewezen zijn op uzelf om in uw levensonderhoud te voorzien, daar aangaf dat u drie zussen hebt die wonen in Kabul met hun mannen, die daar winkels uitbaten (CGVS p. 11). De facebookaccount van uw broer geeft ook als woonplaats Kabul aan (zie stukken toegevoegd aan het dossier; CGVS 2 p. 18). U zou dus ook op hun financiële en netwerk steun moeten kunnen rekenen, zelfs als u naar eigen zeggen niet fysiek bij hen zou kunnen wonen om redenen van traditie (CGVS 2 p. 20). "

Verzoekers verwijzing naar de veiligheidssituatie in het district Kwaja Omari in de provincie Ghazni is allerminst dienstig, nu uit het voorgaande is gebleken dat hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opnieuw verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht, zodat deze problemen niet kunnen worden beschouwd als een hinderpaal in hoofde van verzoeker om zich in de stad Kabul te vestigen ingeval van terugkeer naar Afghanistan. De Raad herhaalt voorts dat verzoeker nalaat om *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een risico zou lopen om te worden opgemerkt. Dat *"een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht [zal] trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf"* is een hypothetische bewering die verder niet ondersteund wordt door concrete elementen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij aldus in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER